

Sygn. akt III K 69/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Hordyńska

Protokolant Justyna Szmurło

przy udziale Prokuratora Jarosława Walędziaka

po rozpoznaniu dnia 8 lipca 2014 r. sprawy

A. B. z d. B. urodzonej (...) w P., c. R. i Z. z d. B.

skazanej prawomocnymi wyrokami:

1/ Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2011 r. sygn. akt **XVIII K 186/10** za czyn popełniony w okresie od co najmniej maja 2006 r. do co najmniej grudnia 2008 r. na mocy art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności i 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka jest równa 200 (dwieście) złotych, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania, zwolniono oskarżoną od kosztów procesu;

2/ Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 maja 2013 r. sygn. akt **III K 152/11** za czyn popełniony w kwietniu 2009 r. na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 30 (trzydzieści) złotych, orzeczono o kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżoną od kosztów sądowych;

I. Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie **XVIII K 186/10** oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie **III K 152/11** i wymierza A. B. karę łączną 10 (dziesięć) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych.

II. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanej A. B. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu.

III. W pozostałym zakresie wyroki jednostkowe podlegające łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania.

IV. Zwalnia skazaną A. B. od kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 69/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. została skazana prawomocnymi wyrokami:

1/ Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2011 r. sygn. akt **XVIII K 186/10** za czyn popełniony w okresie od co najmniej maja 2006 r. do co najmniej grudnia 2008 r. na mocy art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności i 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka jest równa 200 (dwieście) złotych, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania, zwolniono oskarżoną od kosztów procesu;

2/ Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 maja 2013 r. sygn. akt **III K 152/11** za czyn popełniony w kwietniu 2009 r. na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 30 (trzydzieści) złotych, orzeczono o kosztach obrony z urzędu, zwolniono oskarżoną od kosztów sądowych.

Obrońca A. B. zwrócił się do Sądu z wnioskiem o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar orzeczonych wyżej wymienionymi wyrokami

Z art. 569 § 1 Kodeksu postępowania karnego wynika, że sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej. Z kolei warunki orzeczenia kary łącznej określa przepis art. 85 Kodeksu karnego, który stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Pierwszym wyrokiem skazującym był wyrok w sprawie XVIII K 186/10 Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 19 kwietnia 2011 r..

Kolejny wyrok to wyrok wydany w dniu 15 maja 2013 r. w sprawie III K 152/11 Sądu Okręgowego w Białymstoku. Dotyczył on skazania za czyn popełniony w kwietniu 2009 r., a zatem przed datą wydania pierwszego wyroku skazującego.

Sąd uznał zatem, że w odniesieniu do wyżej wymienionych wyroków zostały spełnione przesłanki temporalne określone w art. 85 Kodeksu karnego.

W odniesieniu do wyżej wymienionych wyroków spełniona jest także przesłanka tożsamości kar – wyrokiem w sprawie XVIII K 186/10 wymierzono karę 9 lat pozbawienia wolności i grzywnę, wyrokiem w sprawie III K 152/11 wymierzono karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę.

Wymiar kary łącznej określa art. 86 § 1 Kodeksu karnego. Zgodnie z jego treścią, przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy m.in.: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną, system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu w przyjęty przez ustawodawcę sposób

Zgodnie z art. 86 § 1, mającym podstawowe znaczenie dla regulacji omawianej problematyki, dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar wymierzonych za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw. Górną granicę kary łącznej tworzą dwa kryteria: suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz wskazany wyraźnie w ustawie maksymalny wymiar kar poszczególnego rodzaju.

Jakkolwiek - zgodnie z art. 86 § 1 k.k. - przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 33).

W szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy

i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna

w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8, poz. 19 oraz wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., IV KKN 39/99, LEX nr 51104). Z reguły bowiem popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej

z dyrektywy absorpcji (por. SA w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1, poz. 5).

Nie bez znaczenia dla wymiaru kary łącznej pozostaje opinia o skazanej A. B. znajdująca się w aktach sprawy (k. 24-26). Wynika z niej, że skazana była wielokrotnie nagradzana regulaminowo, była również karana dyscyplinarnie.

W stosunku

do przełożonych prezentuje regulaminową postawę, jest grzeczna i zdyscyplinowana,

nie notuje się problemów natury wychowawczej, przestrzega regulaminu.

Mając wyżej wymienione okoliczności na uwadze Sąd wymierzył A. B. karę łączną 10 (dziesięciu) lat miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny

w wymiarze 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych.

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono skazanej okresy kar rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu.

W pozostałym zakresie wyroki jednostkowe podlegające łączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania.

O kosztach orzeczono na mocy art. 624 § 1 k.p.k.